

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 12 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 84+140

Ἕλληνας:

- Χθὲς ἀποχώρησε πλέον ἡ ἀντιπολίτευσις ὀριστικῶς.
- Σὰς τὸ εἶχα προσιπῆ.
- Ἀποχώρησε, διότι εἶδε νὰ καταπατάται τὸ Σύνταγμα.
- Ἀποχώρησε, διότι ὁ Τρικούπης μὰς ἐπιβίβηε στοὺς φόρους.
- Ἀποχώρησε, διότι θέλει πλέον νὰ μὰς ἀποκτηνώσῃ.
- Ἀποχώρησε, διότι κατάντησε σὰν αὐτοκράτορας ἀπέλυτος νὰ μὰς κυβερνᾷ.
- Ἀποχώρησε, διότι ὁ Τρικούπης ἀναδείχτηκε σωστὸς σατραπῆς.
- Ἀποχώρησε, διότι κατάντησε, σὰν ἀγριάνθρωπος καὶ θέλη νὰ μὰς φάῃ ὠμούς.
- Ἀποχώρησε, διότι μὲ τὴν ἐφεδρεία του θέλει νὰ μὰς καταστρέψῃ σύρριζα.
- Ἀποχώρησε, διότι πλέον ὁ ἄνθρωπος κατάντησε ἀκατάληγιστος, θηρίον.

Λαε̄:

Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζουν νέα βάσανα, καὶ ἡμέραις κακαῖς. Μὴ φοβηθῆς, ἀλλὰ σήκωσε τὸ κεφάλι σου, ζετινάξου σὰν τὸ ἄλογο τὸ βαρβάτο, καὶ στάσου ἐκεῖ, ἀκλόνητος, ὅπου πρέπει νὰ σταθῆς, εἰς τὴν φοβερὴ θέσι τῶν δικαιωμάτων σου, ὀχυρῶσαι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν βράχο τὸν ἀπόρθητο τοῦ Συνατάγματος καὶ πές. Ἐδὼ εἶμαι.

Καυχᾶται ὁ Τρικούπης ὅτι τὸ ἔθνος στέργει καὶ δέχεται τὴν κυβέρνησιν, ἃς διαλύσῃ τὴν βουλήν καὶ τότε θὰ ἰδῇ τὸν μηδενισμόν του.

Ἡ βουλή ἡ σημερινὴ δὲν εἶναι πλέον βουλή τοῦ ἔθνους, εἶναι βουλή ἀνδραπόδων πωλημένων ἀρνιακῶν, εἶναι βουλή Φελλάχων, βουλή φόβια, βουλή ἀνομος, βουλή ἀθλια, βουλή χαβισροχανίτικη, βουλή τετραπόδων, βουλή ἀνθεθνικὴ, βουλή σιπλιτικὴ, βουλή ἀνανδρος, βουλή ρουσρετικὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφυγε κάθε ντροπὴ.

Αἱ φθάνει πλέον δὲν ἀντέχομε, φθάνει ὁ φόρος τοῦ αἵματος τοῦ μὰς ρουφᾶτε σὰν βδέλλαις, σεῖς οἱ λεγόμενοι ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους.

Δὲν ξέρομε τί θὰ γίνῃ, ἀλλὰ ὁ λαὸς σὰς ἔβανε βούλα κατακούτελα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ σὰς δείχνῃ μὲ τὸ δάχτυλο καὶ θὰ σὰς ἀπορεύγῃ σὰν τοὺς ἀναθεματισμένους.

Στάσου, ἀκλόνητος, Λαε̄, σὰν κολῶνα τοῦ Ὀλυμπίου καὶ εἶθι θὰ κἀνῃς, εἰς τὸ ἐξῆς γιὰ νὰ υπερασπίσῃς τὰ δικαιώματά σου, νὰ τὸ κἀνῃς σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους.

Ζήτω ἡ Ἀντιπολίτευσις.

Τριάντα σαράντα

φοιτηταί, δὲν τοὺς μέτρησα, ἀλλὰ τοσοὶ θὰ ἦταν, ἤθθανε συσσωματωμένοι καὶ ἐγύρεψαν ἐξ ὄνομα ὅλων τῶν ἄλλων συμφοιτητῶν τὸν νὰ ικανοποιήσω τὸν καθηγητὴν τοὺς κ. Κυριακὸν, γιὰ τὴν ψέμματα μὲ πληροφορήσαν, ὅτι τάχα δὲν πάει ταχτικὰ στὰ μαθήματά του.

Ὅτι ὁ κ. Κυριακὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους καθηγητὰς μὰς, τοῦ ὑπηρετήσε καὶ ἔφαγε ὅλη τὴ ζωὴ του στὸ Πανεπιστήμιον, θὰ ἤμουνα βλάκας ἂν δὲν τὸ ὠμολογοῦσα, ἀλλὰ τὸ βράδου μου εἶπε ἓνας νέος μπροστὰ ἐς μάρτυρας, ὅτι σωστὰ ἦταν ὅσα ἔγραψα καὶ ἄλλα τινά.

Ἄλλὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἀπὸ ὄνομα ὅλων τῶν φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς, ὡς καθὼς μοῦ εἶπαν, παρακαλῶ κ' ἐγὼ τὸν κ. Κυριακὸν νὰ μὴ πικραθῇ, ἂν ἓνας ἢ δύο ἀχάριστοι θέλησαν τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ τὸν πικράνουν, καὶ νὰ μὴ πάψῃ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς νεολαίας, ἀπὸ τὴν ὁποία περιμένει ἡ Πατρίδα τὸ μέλλον της, γιὰ τὴν ἂν λείψουν λίγοι καθηγηταί ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιόν μὰς σὰν τὸν Κυριακὸν, τὸ φιλογερό καμίρι θὰ σβυστῇ καὶ θὰ γείνην κεραμμοδαριό.

Φίλε Δοῦκα,

ποῦ μαθαίνεις γράμματα στὰ παιδιὰ τῆς τρίτης τάξεως τοῦ σχολείου τῆς Ρόμβης, συμμαζέψῃ λίγο τὸ χέρι σου, καὶ μὴ βαρᾶς τοὺς μαθηταίς, γιὰ νὰ μὴ μακρύνῃ κἀνενοῦς ἄλλου τὸ χέρι καὶ σοῦ μάθει τὸ τύπτω, τύπτεις. Πολλὰ σου εἶναι κι' αὐτὰ, καὶ λυπούμαι ποῦ σοῦ τὰ γράφω, ἐνῶ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω πῶς εἶσαι καὶ σὺ ἓνα γαδαῦρι ξεσαμάρωτο. Ξεκουτιάστηκες καὶ σὺ, διαβόλου δάσκαλε;

Οἱ τελάλιδες

λένε πῶς ληστεύουν τὸν κόσμον στὸ Ἀναβρυτήριο, καὶ μοῦ λέν νὰ τὸ πῶ τοῦ διευθυντοῦ νὰ τοὺς συμμαζέψῃ. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἡ καλλίτερη δουλειὰ εἶναι, νὰ ποῦμε στοὺς κουτούς νὰ μὴ πηγαίνουν ἐκεῖ, διότι τὸ Ἀναβρυτήριο κατάντησε ἴσο μὲ τὸ—Ὅσοι κουτοὶ προσέλθετε.

Κύριε Μπάρπα Δημητρί:

Κρίστη, μοῦ γράφουν νὰ σοῦ γράψω πῶς σὺ ἤθελες νὰ φᾶς μιανῆς φτωχῆς μὲ ἕξ παιδιὰ ποῦ εἶχε νοικιασμένο ἓνα δωμάτιον γιὰ δώδεκα δραχμαῖς καὶ σοῦ χρωστοῦσε δύο μηνιατικά καὶ σὺ τῆς γύρευες 48 δρ. καὶ ὅταν πήρες τῆς εἴκοσι δραχμαῖς συμβιβιάστηκες. Ἄλλη φορὰ τέτοιαις ἀδικίαις νὰ μὴ τῆς κἀνῃς, διότι εἶναι ἄδικο. Σῶνε σου, καὶ ἦτανε κα

μίζης πὸς σοῦ λέω ψέματα, πήγαινε στὸ καφενεῖο τῆς Κάρ-
παθος, νὰ μάθης ὅτι σοῦ λέω ἀλήθεια. Σὲ παρακαλῶ πολὺ
νὰ μὴ συμπαθῆς, δὲν τὸ θελῶ νὰ σοῦ γράψω αὐτὰ καὶ ἐσφαλὰ
ποῦ σοῦ τ' ἄγραψα, καὶ ἤθελα νὰ τὰ σβύσω, ἀλλὰ ἔλα ποῦ
εἶναι τυπωμένα καὶ δὲν σβύνονται. Τί νὰ σοῦ κάνω. Φταίει ὁ
φταίστης.

Ἀηλιγιάννης.

Δουλὸς σου δὲν θὰ σοῦ γέινω ἐγώ, δὲς τὰ μούτρα σου στὸν καθρέφτη
καὶ θὰ δῆς ὅτι δὲν εἶσαι παρά μ' ἔλο σοῦ τὸν κοτσαμπασισμὸ ἑνάς σω-
τὸς μασκαρῆς, ἀποχωρῶ καὶ σ' ἀφίνω νὰ ὀργιάζης μὲ τὴν παλακίδα σου
βουλή.

'Απ' τὸ Καπελέτο.

'Αξιότιμε συντάχτη γράψε καὶ πάλι τῆς κυβέρνησης, ὅτι
αὐτοὶ οἱ Καλαβρέζοι, οἱ λεγόμενοι ἑλληνοαλβανοὶ, κοντεύ-
ουν νὰ μᾶς φᾶν ζωντανούς, δὲν τοὺς διώχνει νὰ πᾶν πουθενὰ
ἄλλου; Καὶ ἤθελαμε νὰ γίνωμε πλείστοι συνδρομηταὶ σου,
ἀλλὰ δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσί σου κτλ.

Σημ. Παληανθρώπου. Καθὼς ἔμαθα, δὲν ἔχετε καθόλου δι-
καιο καὶ ἂν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἑλληνοαλβανούς, σὰς
κανοῦν τὸ παλληκῆρι καὶ σὰς καταπιέζουν, μ' αὐτὸ δὲν θὰ
πῆ πὸς φταίνει ὅλοι' ἔπειτα ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομε ἀνάγκη
νὰ συγκεντρωθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν μητέρα Ἑλλάδα καὶ νὰ μὴν
ἤμαστε σὰν τὰ ἐρημοπούλια διασπαρμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ
τὰ πάθη τὰ ἀτομικὰ ἀπέναντι ἀπὸ κοινὸ συμφέρον τῆς Πα-
τριδας πρέπει νὰ λείπουν. Ὡς πρὸς τὸ γελοῖο ἐκεῖνο ποῦ μοῦ
γράφετε γιὰ κοροϊδεῖα, ὅτι τάχα δὲν ξέρετε τὴν διεύθυνσί
μου γιὰ νὰ γείνετε συνδρομηταί, σὰς λέω, ὅτι εἶστε κοροῖδα,
γιατί, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τὸ ὄνομά μου, πὸς μοῦ στείλατε αὐτὸ
τὸ γράμμα; Βρὲ ἔμπε, ζωντόβολα, ἐπαρχιακὰ θὰ κοροϊδέ-
ψετε; Οὐῆω.

Νὰ καὶ ἄλλος νόστιμος.

'Απ' τὴν Τραπεζοῦντα. Ἀγαπητέ μου φίλε. Μὲ ξέχασες,
ξέχασες ποῦ πίνωμε στοῦ Ρέντα, ξέχασες ποῦ μιλούσαμε γιὰ
τῆς ἐργολαβίας μας καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα ποῦ κάναμε μαζύ;
Τώρα, ἐπειδὴ ἔγινε γὼ γιαντρός γιὰ πᾶσα πόνο καὶ σὺ πε-
ρίφημος σ' ὅλο τὸν κόσμον ξεχαστήκαμε. Γράψε με συνδρομητὴ
λοιπὸν, γιατί ἐγὼ τοὺς φίλους δὲν τοὺς ξεχνῶ. Κλεάνθης.

Σημ. Παληανθρώπου. Πρὸ διαβίου γυνεὲ καὶ σὺ, ἀνατολί-
τικο ζῶ, καὶ ἄς ἦσαι καὶ γιαντρός καὶ φίλος μου, γιατί
μοῦρὲ, δὲν μᾶς γράφεις καὶ τὸ παρένεμά σου νὰ ξέρω ποῦ
θὰ στείλω τὸ φύλλο. Κλεάνθης. Ἀκούς ἐκεῖ, Κλεάνθης. 'Α-

εἰντε τώρα νὰ τρέχω νὰ βρῶ στὴ Τραπεζοῦντα ποιὸν λένε
Κλεάνθη. Αὐτὸ σὰς τὸ γράφω ὄχι γιὰ ἄξιο λόγου πρᾶγμα,
ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὰς δείξω τί κουταμάρα δέρνει
αὐτὸν τὸν κόσμο.

'Αγαπητέ Παληανθρώπε.

Πὲς νὰ προσέχουν ὅλοι ἀπὸ τοὺς βουλευταῖς, ὄχι ὄλους,
γιατί τῶν τὸν παρὰ τοῦ κόσμου ἐν ὀνόματι τοῦ βουλευ-
χηλίκι τους καὶ προπάντων ἀπὸ ἕναν θεομπαίχτη, ὅπου
καταδέχτηκε νὰ μοῦ φάη 4 δραχμαὶς ἀπὸ πλουστικά, καὶ
δὲν φτάνει τοῦτο, ἀλλὰ ὅταν πήγαινα καὶ τοῦ τὰ γύρευα
κάθε ἡμέρα μύλεγε μ' ὅλη τὴν βουλευτικὴ του ἀδιαντροπιὰ.
Πήγαινε νὰ μοῦ κάνης ἀγωγή νὰ λοιπὸν κύριε Κοκκέβη ἡ ἀ-
γωγή ποῦ θὰ σοῦ κάνω.

Π. Παπαδόπουλος.

Σημ. Παληανθρώπου. Πρωτότυπη ἀδιαντροπιὰ. Ἀλλὰ ἀπὸ
ἀδιαντροπο τί ντροπὴ γυρεύεις; Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς τῆς τέσ-
σερες δραχμαὶς νὰ τῆς φάη στὸ στρώμα. Ἄσα—μὴν.

Τὸ παιδί τῆς βουλῆς.

'Απ' τὸν δῆμο Ὀλυμπίας.

'Αξιότιμε κ. Παληανθρώπε,

'Επειδὴ βλέπομε, ὅτι εἶσαι πολὺ δίκαιος καὶ ἀγαπᾶς πάν-
τοτε τὴν ἀλήθεια, σὲ παρακαλοῦμε ὅλοι οἱ συνδημόταί καὶ
πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ χωριὸ Δυῖκα, γιὰ τὸν κύριον δήμαρχόν μας
Δ. Βαρουξέν, διότι δὲν φρειάνει τὴν τάφρον τοῦ φρεμνοῦ ποῦ
εἶναι μετὰ στὴ μέση τοῦ χωριοῦ, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ
ὁ κόσμος καὶ εἰς βάθος κ. Παληανθρώπε 70 μέτρων. (Δὲν τὸ
πιστεύω, γιατί σὰν πελὺ βαθὺ μοῦ φαίνεται μήπως ἦναι ἐ-
φτὰ μέτρα καὶ καθήσατε καὶ τὸ μηδενικὸ στὴν ἀράδα; Ἄς
ἦναι δὲν μᾶς πειραξοῦ πόσα μέτρα εἶναι βάθος, σώνει ποῦ
εἶναι χαντάκι), ἢ δὲν τὸν ἐγάναμε δήμαρχο μὲ τὰ ὄπλα στὸ
χέρι καὶ σκοτωθήκαμε γιὰ τὴ χατηρί του. (Ἔτσι αἱ; 'Α,
κύριοι, μὲ σὰς δὲν παίζει τινὰς, γιατί εἶστε καὶ φαίνεστε
παλληκῆρια, μὲ μόνη τὴν διαφορά ὅτι τώρα σὰς κοροϊδεῖτε,
σὰν καὶ μᾶς ὁ δήμαρχός σας, ὅπως κι' ὁ δικός μας γιὰ τὸ
εὐχαριστῶ). Βρὲ μασκαρᾶ, γχερμνίσου νὰ διορθώσῃς τὸν τόπο
καὶ μὴν εἶσαι φαταούλας. Γράψε τώρα σὺ, καὶ στείλιέ τον
ὅπως ξέρεις, ὡς καθὼς καὶ γιὰ τὸ βλάκα τὸ γραμματυπλό του.

2'Ολοι οἱ Δουκιῶτες.

Σημ. Παληανθρώπου. Ὅσο γιὰ τὸν γραμματυπλό του δὲν
τὸν ξέρω τὸν ἄνθρωπο, ὅσο δὲ γιὰ τὸν δήμαρχόν σας τί πε-
ρισσότερα νὰ τοῦ γράψω ἀπὸ ὅσα τοῦ γράφετε σεῖς; Τέ-
τοιος ἀφιλότιμος εἶναι καὶ τέτοια κάνει.

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν ἀντιπολιτευομένων. -Κύριε, ἀποχωρῶ. -Κύριε, ἐγὼ δὲν...